

ניצוצות מתעופפים, קולות עצים מתבקעים וחבר שמוסיף גזעים למדורה. ל"ג בעומר. אנו יושבים ומביטים יחד בלהבות המתפרצות לאוויר. אף אחד לא נשאר אדיש למתרחש, הלהבות מעירות משהו בתוכנו ומעיפות אותו לשמים. משהו מבפנים עולה לאוויר, משהו אמיתי.

את משה בסנה, לקחה להבת האש לקדושה, הוא הוריד נעליים.

את אליהו בכרמל, לקחה האש לנצחון, ואחר כך בסופה לשמים.

את לוחמי הלח"י לקחה ה'אש, אש, אש' לחירות!

ואותי היא לוקחת למקום אחר...

זו אנרגיה שלא נחה לרגע, לא מפסיקה להתחדש. אנרגיה שמבעירה את כל מה שסביבה ולא משאירה אותו אדיש. אך מי הבעיר את כל העניין? הגפרור הקטן.

חמי, הרב ישראל הס זצ"ל, צייר דמות של פנסאי בספרו 'אמונות': 'תפקידו של כל יהודי – למצוא פנסים שאינם דולקים עדיין ולהאירם, גם אם לא נתבקש לכך על ידי חברו. אם אכן יודלק החבר ויתעורר – הדבר תלוי בו, באופן ניצולו את הבחירה החופשית שלו. עלי להדליק פנסים גם אם בעליהם לא ידלקו בהמשך באורם העצמי. זו מהותה של אהבת ישראל – לפעול למען הזולת גם כשאין לי כל טובה ותועלת מכך. אני רק המוט הארוך המגיש את האש שבקצהו אל הפנס. אם ידלק, תהיה זו אשו הפרטית של הזולת האצורה בנשמתו'. כזה היה חמי.

מספרת הגמרא, על רבי ברוקא שהיה מהלך בשוק ונגלה אליו אליהו. שאל רבי ברוקא: יש בשוק אדם שהוא בן העולם הבא? ענה לו אליהו: לא. פתאום עברו להם שני אנשים, אמר אליהו: אלו בני העולם הבא. רץ אחריהם רבי ברוקא ושאל: מה מעשיכם? ענו לו: אנשים בדרנים אנחנו, מבדרים עצובים. או כשיש מריבה בין אנשים, אנחנו דואגים שיהיה בניהם שלום...

לאנשים אלו יש עוצמות של גפרור, הכשרון שלהם הוא להצית ולהתחיל תנועה של פריחה. לאילו ממדים תגיע מדורת האחוזה? הם ממש לא יודעים. כך דרכו של עולם, אחרי שהמצת הבעיר, האש כבר תתחדש מעצמה, היא תמצא במה להתלות ואפילו תוביל בהתלהבות.

אשרי הגפרור

חנה סנש, בת למשפחת משכילים מהונגריה, חונכה בילדותה בבית ספר נוצרי רחוק מנחלת המסורת. בנערותה התחיל לבעור בה גפרור, גפרור שגרם לה לנטוש את הגלות להתקרב לנחלת אבותיה. עמוק בלבה הבעיר הגפרור געגועים גם לנחלת המורשת. הזוהר היהודית החלה לבעור בה עד כדי מסירות נפש על עם ישראל.

ביום הולדתה השמונה עשר היא כתבה ביומנה: 'אני מרגישה עכשיו שיהודיה אנוכי בכל מאודי... אני מתגאה ביהדותי ומטרתני לעלות לארץ ישראל ולהשתתף בבניינה.'

שיריה יעידו על הנשמה שהחלה לדלוק בה-

'אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות. אשרי הלהבה שבערה בסתרי לבבות.'

המדורה דולקת, ניצוצות מתעופפים וצלילי תורת רבי שמעון בר יוחאי מבשמים את הלילה. אנו מביטים באש והקב"ה מגלה לנו, תראו אילו עוצמות נולדו מניצוץ קטן של גפרור, גפרור שכבר מזמן נעלם. תעריכו את משקל המצת, גם המצת שבכם! תבעירו ניצוץ ראשון של אהבה ואמונה, שכולם יזכו להתבשם באהבה ובאמונה.